

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Pavlína Vrkočové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2017, č. j. 22 A 17/2017 - 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného č. j. MSK 124683/2016, ze dne 24. 11. 2016, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení vedoucí odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, č. j. MUFO 27204/2016, ze dne 29. 8. 2016, kterým bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o námitce podjatosti referentky odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, Ing. B. V. tak, že tato není vyloučena z dalších úkonů spojených s řízením vedeným pod sp. zn. MUFO_S 3909/2015.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který usnesením ze dne 2. 3. 2017, č. j. 22 A 17/2017 - 15, její žalobu odmítl.

Krajský soud odůvodnil, že žalobou napadené rozhodnutí ve věci námitky podjatosti je rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení a nesplňuje podmínky uvedené v ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Pro takové rozhodnutí tedy platí kompetenční výluka podle § 70 písm. c) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., a proto žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Krajský soud také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 67/2013 - 21, ve kterém je uvedeno, že rozhodnutí správního orgánu o vyloučení pracovníka z řízení je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení (§ 70 písm. c) s. ř. s.), a není tudíž přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Případné vady řízení před správním orgánem způsobené nesprávnou aplikací ustanovení o vyloučení pracovníků správního orgánu je možno namítat v řízení o opravných prostředcích proti meritornímu rozhodnutí.

Proti usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) a písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že napadla žalobou písemnost žalovaného označenou slovem „Rozhodnutí“. Podle názvu dovozuje, že pro takto označenou písemnost ze dne 24. 11. 2016 neplatí kompetenční výluka a splňuje tedy podmínky § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť bylo rozhodováno o veřejném subjektivním právu zakotveném v § 14 odst. 2 správního řádu. Důvod pro odmítnutí žaloby nebyl dán, navrhla proto zrušit usnesení krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Podle ní se také jedná o rozhodnutí, které se negativně projevilo v její právní sféře. Usnesení žalovaného stěžovatelka také považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se nezabýval jejími konkrétními podklady, kterými se snažila prokázat své oprávněné obavy z podjatého rozhodování.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou, přičemž stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 věta před středníkem s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná (§ 102 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v projednávané věci napadla stěžovatelka kasační stížností výrok usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. V takové kasační stížnosti lze pouze uplatnit důvody spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS).

Stěžovatelka napadla žalobou rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání ve věci námitky podjatosti podané vůči oprávněné úřední osobě, a to referentce odboru

pokračování

regionálního rozvoje a stavebního úřadu Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, Ing. B. V. Tato námitka, jak vyplývá ze spisu krajského soudu, byla podána v rámci dosud pravomocně neskončeného řízení o dodatečném povolení stavby.

Pokud se týká charakteru rozhodnutí správního orgánu o námitce podjatosti, pak toto zjevně nezasahuje do veřejných subjektivních práv stěžovatelky a nejedná se o konečné rozhodnutí v daném správním řízení. Takové rozhodnutí nelze podřadit pod ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., které zahrnuje úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Ani název písemnosti „Rozhodnutí“, na který poukazovala stěžovatelka, nezakládá automaticky důvod pro podání správní žaloby. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na výše zmiňovaný rozsudek ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 67/2013 - 21, který se zabýval podobnou situací: *„Usnesením o námitce podjatosti, tedy o vyloučení, resp. nevyloučení úřední osoby ze správního řízení, je rozhodováno toliko o tom, zda ta která úřední osoba bude či nebude dále participovat na probíhajícím správním řízení. Podle svého charakteru jde pouze o rozhodnutí o vedení řízení, jímž se upravují poměry ve správním řízení, resp. vytvářejí se předpoklady pro to, aby mohlo být ve věci meritorně rozhodnuto. Usnesení starosty o námitce podjatosti podané stěžovatelem, ani rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto usnesení, tedy nejsou konečnými rozhodnutími ve věci samé, ale pouze rozhodnutími dílčími, která by měla rozhodnutí ve věci samé předcházet.“* Podobně rozhodoval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 - 59 nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 - 135.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že vyloučením rozhodnutí o námitce podjatosti ze samostatného soudního přezkumu nedochází k porušení práva na soudní ochranu proti rozhodnutím správních orgánů (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), neboť přezkum rozhodnutí o námitce podjatosti není vyloučen úplně, nýbrž je koncentrován do řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o věci samé.

Ani stěžovatelkou citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152 na danou situaci nedopadá, neboť v projednávané věci nebyla řešena včasnost vznesené námítky podjatosti, nýbrž to, zda rozhodnutí správního orgánu o podjatosti úřední osoby zasahuje do veřejných subjektivních práv, a zda jde o konečné rozhodnutí v daném správním řízení či nikoli.

Nejvyšší správní soud tak dospěl ke shodnému závěru, že napadené rozhodnutí není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť na něj dopadá kompetenční výluka dle § 70 písm. c) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu odmítnout pro nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka může veškeré své námitky uplatnit v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 in fine věty druhé s. ř. s., ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu